

Adrian MIHALACHE

Gară pentru trei (surori)

După spectacole care s-au vrut înnoitoare, fermecătoare, demolatoare, ludice sau parodice, reprezentăția Teatrului Național cu *Trei surori* de Cehov ne readuce în vremea când reverența în regie și melancolia în interpretare erau de rigoare. După versiunile lui Aureliu Manea (Ploiești, 1987), Alexandru Darie (Bulandra, 1993) și parodia spumoasă regizată de Petre Bokor (Ploiești, 2000), spectacolul lui Iuri Krasovski amintește prin lentoarea lui solemnă și suspinele înăbușite de celebrul spectacol al lui Moni Ghelester (TNB 1955). A-l juca, atunci, pe Cehov, cu pedala de surdină pusă și cu o distribuție numai din „monștri sacri” era fermecător, dar și plictisitor. A-l juca astfel acum, cu cine putem și cu ce avem, e doar dezamăgitor. Curios, însă, într-un demers care pare, în ansamblu, stătut, există elemente originale, interesante, care impresionează, spărgând monotonia contextului.

Decorul romanțios, cu perdele de voal, al lui Serghei Smirnov ne pune în ambianța ecranizărilor rusești, aparținând unui gust revolut. Salonul celor trei surori, în care fiecare e binevenit să-și găsească relaxarea, ni se înfățișează astfel ca o ceainărie cu atmosferă de pension, având program non-stop. Damian Crâșmaru, în rolul doctorului alcoolici (odinioară a jucat Tuzenbach), dă, în deschidere, tonul: încet și trist. Regia nu pare a ține prea mult să imprime o linie stilistică riguroasă. Câtă vreme ansamblul sună relativ armonios (*recte* tern și monoton), totul e în regulă și fiecare poate să-și construiască rolul așa cum crede de cuviință. Cele trei surori sunt șterse. Olga (Eugenia Maci) nu este, toată, decât durere de cap. În schimb, Ilinca Goia, în Mașa, are ținută și umor. Scenele de flirt flagrant au haz și sugerează o Anna Karenina fermecată de uniforma de ofițer, dar nu mai mult decât atât. Medeea

Marinescu își compune personajul (Irina) numai din emoții și tresăriri conștiincios exteriorizate, dar fără o reală tensiune interioară. Armand Calotă este interesant și nuanțat în rolul lui Andrei Prozorov, știe să se distanțeze de propria lui rată și pune bine în evidență sensibilitatea fină pe care o împărtășește cu surorile lui. Vlad Ivanov (*Kulâghin*), ca soț înșelat, interpretează rolul în cheie comică și este irezistibil în scena în care, plângând, văzându-și nevasta îmbrățișată de Verșinin, îngroașă patetismul până la ilaritate. Interpretarea lui ar fi surprinzătoare dacă nu ar aminti întrucâtva de cea a lui Cornel Scripcaru, detinătorul aceluiași rol din spectacolul lui Alexandru Darie. Punctul de minim al reprezentăției îl constituie interpretările rolurilor *Solionâi* (Dorian Boguță) și *Tuzenbach* (Dimitrii Bogomaz), stresați și demonstrativi, ca niște studenți la examen. Datorită ultimului, despărțirea dintre Irina și Tuzenbach are umor involuntar, atât este de apăsătoare și tremolată. În schimb, rolurile secundare – *feciorul* (Matei Alexandru) și *doica* (Raluca Zamfirescu) – sunt bijuterii de interpretare clasică: impecabilă, elegantă, emoționantă. Cecilia Bârbora câștigă binemeritate aplauze la scenă deschisă prin interpretarea inteligentă și plină de nerv a rolului *Natașei*. Revanșa parvenitei a fost jucată cu aciditate, dar fără vulgaritate.

Există însă un element realmente nou și surprinzător în acest spectacol, care, în contrast cu întregul, trezește, prin el însuși, tot interesul. Este vorba de abordarea cu totul neașteptată a lui *Verșinin* de către Mircea Rusu. Suntem departe de versiunile romantic-rafinat de altădată. Verșinin, în spectacol, nu este nici Vronski, nu este nici individul de excepție, neînțeles de colegi și de consoartă, ci un militar cu maniere cazone, brutal, neîndemânatic, ridicol și rigid. Mircea Rusu joacă pe sârmă, ca un acrobat, un capăt fiind agățat în text, celălalt în subtext. Contrastul dintre replicile elevate și intonația cazonă este de mare efect. Scena despărțirii de *Masa*, când îndrăgostiții dezlănțuiți trebuie despărțiți cu forța, face parte parcă dintr-un alt spectacol, unul proaspăt, inteligent și ironic. Măcar pentru a vedea un nou Verșinin, merită de mers la *Trei surori*.

Încântarea este însă repede înecată de finalul melodramatic, în care muzica de film siropos a lui Kiril Mihalev aduce batistele la nas și ochii pe ceas. Totul se termină ca în *Gară pentru doi* (de fapt, „pentru trei”), cu plânsete, regrete și suspine. Cele trei surori se îndepărtează încetșor de noi, fluturându-și batistele. *Koneț Filma*.

Teatrul Național „I. L. Caragiale”, București - *Trei surori* de A. P. Cehov. Regia: Iuri Krasovski. Scenografia: Serghei Smirnov. Muzica: Kiril Mihalev. Distribuția: Armand Calotă, Eugenia Maci, Ilinca Goia, Medeea Marinescu, Cecilia Bârbora, Vlad Ivanov, Mircea Rusu, Dimitri Bogomaz, Dorian Boguță, Damian Crășmaru, Raluca Zamfirescu, Matei Alexandru.

Claudia LIPAN

Cârligul funcționarului public

Spun *Revizorul* și mă gândesc imediat la gubernia rusească ținută sub obroc. Nu mică mi-a fost mirarea când am văzut în spectacolul regizorului rus Serghei Cerkasski gubernia transformată într-o uriașă mașinărie gonflabilă. Bureți uriași de pânză (limitând grotesc spațiul casei primarului), închipuie apa alunecoasă, deasupra căreia plutește toată farsa tânărului *Hlestakov*, liber profesionist în neșansă, cartofoar, un coate-goale nu fără sclipirea de istețime care îl trece în fața mărunților funcționari de provincie drept inspector din Capitală. Nenorocirea oamenilor din scrierile gogoliene sunt ridiculizate de situațiile în care se află. În cazul regiei lui Cerkasski și a scenografiei semnate de Mihail Mokrov, ridicolul izvorăște